

Esimese väite kohaselt on Esimese Astme Kohus rikkunud õigusnormi, täpsemalt EÜ artikli 87 lõiget 1, ning ei ole järginud EÜ artiklist 253 tulenevat põhjendamiskohustust. Eeskätt ei ole vaidlustatud kohtuotsuses sobival viisil uuritud ega põhjendusi esitatud seoses otsuse esemeks oleva abi hüvitava laadiga ega abi mõjuga turule; samuti on rikutud mittediskrimineerimise ja võrdse kohtlemise põhimõtet seoses kohaliku omavalitsusüksuse osalusega äriühingute olukorra uurimisega ja seda võrreldes esimese astme kohtus hagejaks olnud ettevõtjatega.

Teise väitega viidatakse EÜ artikli 86 lõike 2 rikkumisele ning täpsemalt üldist majandushuvi esindavate teenuste osutamise seonduva erandi käesolevas kohtuasjas kohaldatavuse uurimata jätmisele. Selline uurimine viidi aga läbi seoses kohaliku omavalitsusüksuse osalusega äriühingutega.

Kolmanda väite ese on EÜ artikli 87 lõike 3 punkt c ning sellega kritiseeritakse vaidlustatud kohtuotsuses võetud seisukohta komisjoni täieliku kaalutusõiguse kohta seoses piirkondlike raskustega seonduva erandi kohaldatavusega, samuti seoses konkreetsete asjaolude asjakohase uurimisega.

Neljanda väitega viitab apellant EÜ artikli 87 lõike 3 punkti d rikkumisele ja täpsemalt Consorzio Venezia Nuova puhul „kultuuriga” seonduva erandi kohaldatavuse mõõnmisele ning teiste ettevõtjate puhul vastava uurimise läbiviimata jätmisele.

Viienda väitega kritiseerib apellant etteheidetavate maksusoodustuste (alates juunist 1994) ning sellele eelneva korra (alates 1973. aastast) järjepidevusele tähtsuse omistamata jätmist, millega rikuti nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ [artikli 88] kohaldamiseks, (2) artikleid 1 ja 15.

Kuuenda väite ese on tagasinõudmise kohustuse automaatsus, millega rikuti määruse nr 659/1999 artiklit 14.

(1) Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus 2000/394/EÜ, mis puudutab abimeetmeid, mis on Venezia ja Chioggia territooriumil tegutsevate ettevõtjate kasuks ette nähtud seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995, millega kehtestatakse sotsiaalmaksuvähendused (EÜT 2000, L 150, lk 50).

(2) EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339.

Hotel Cipriani Srl 16. veebruaril 2009 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (kuues koda laiendatud koosseisus) 28. novembri 2008. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-254/00, T-270/00 ja T-277/00: Hotel Cipriani SpA jt versus komisjon

(Kohtuasi C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Hotel Cipriani SpA (esindaja: advokaat A. Bianchini)

Teised menetlus pooled: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Itaalia Vabariik, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- a) tühistada Esimese Astme Kohtu vaidlustatud otsus;
- b) rahuldada esimese astme kohtus esitatud nõuded ja sellest tulenevalt:
 - tühistada Euroopa Ühenduste Komisjoni otsus (1), mis esimese astme kohtus vaidlustati;
 - teise võimalusena tühistada otsuse artikkel 5 osas, milles selles sätestatud tagasinõudmise kohustus hõlmab komisjoni tõlgenduse kohaselt ka vähese tähtsuse reegli alusel antud abi ja/või tühistada artikkel 5 osas, milles see näeb ette intressi maksmise suuremas määras kui intressimäär, mida ta tegelikult maksab oma võlgadelt;
- c) mõista mõlema kohtuastme kulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

1. Esimese õigusliku alusega kaebab Hotel Cipriani EÜ artikli 87 lõike 1 rikkumise ja väära kohaldamise üle; seda ka Esimese Astme Kohtu otsuse põhjendamata/vastuolulise põhjendamise osas. Õigus- ja haldusnormid, mis loeti EÜ artikliga 87 vastuolus olevaks, ei tingi majutuse ning toitlustuse ühisturul (kus tegutseb just nimelt Hotel Cipriani) mingeid konkurentsimoonusi ega ähvarda seda teha; ja seda kas seepärast, et Veneetsia linna olukord on niivõrd eriline, et see ei mõjuta kuidagi ühisturgu, või siis sellepärast, et kõnealused maksuvabastused hüvitavad üksnes lisakulud, mis tulenevad ettevõtetele raskustest tegutseda asjaomasel geograafilisel turul samadel tingimustel, nagu ülejäänud euroopa ühisturu osades. Esimese Astme Kohus ei arvestanud selle eripäraga nõuetekohaselt, piirdudes üksnes — vajalikul määral küsimusse süvenemata — väitega, et Veneetsia ettevõtjatele antud soodustustega hüvitati rohkem kui keskkonnast tulenev ebasoodus olukord; sellest tulenevalt heidetakse ette vaidlustatud kohtuotsuse põhjendamata/vastuolulist põhjendamist.

2. Teise õigusliku alusega kaebab Hotel Cipriani EÜ artikli 87 lõike 3 punkti c rikkumise ja väära kohaldamise üle; seda ka Esimese Astme Kohtu otsuse ebaloogilise põhjenduse osas. Esiteks komisjon ja seejärel Esimese Astme Kohus lugesid ekslikult kohaldamatuks EÜ artikli 87 lõike 3 punktis c ette nähtud piirkondliku erandi, sest nagu Esimese Astme Kohtus toimunud menetluse raames ulatuslikult tõendati õigustas asjaomane geograafiline turg siseriiklikes õigusnormides ettenähtud maksuvabastusi, sest need olid suunatud üksnes Veneetsia linna sotsiaal-majandusliku struktuuri säilitamisele ning ei tinginud — nagu tõendatud ka eelnevas õiguslikus aluses — ühtegi konkurentsivastast muudatust ühisturu kaubavahetuses.
3. Kolmanda õigusliku alusega kaebab Hotel Cipriani EÜ artikli 87 lõike 3 punkti d rikkumise ja väära kohaldamise üle; seda ka Esimese Astme Kohtu otsuse ebaloogilise põhjenduse osas. Käesolevas kohtuasjas anti maksusoodustusi selgelt hõlbustamiseks Veneetsia linna kaheldamatu kultuuri- ja kunstipärandi säilitamist, mis tingib laguuni alal tegutsevatele ettevõtjatele tõsiseid kulusid, mida teistsugustes territoriaalsetes oludes tegutsevad ettevõtjad ei kannaks. Esimese Astme Kohtu otsuses väidetakse osas, milles lükati tagasi muuhulgas ka Hotel Cipriano poolt esitatud sellised väited, ekslikult, et põhjused, miks igal konkreetsel juhul kandsid esimese astme kohtus hagejateks olnud ettevõtjad Veneetsia kultuuri- ja kunstipärandi säilitamisega seotud kulud, ei olnud piisavalt tõendatud. Selline väide on ekslik mitmest vaatepunktist, eeskätt seetõttu, et muuhulgas ka komisjonile esitati hulgaliselt tõendeid seoses asjaoluga, et kogu Veneetsia ajalooline kesklinn kui selline on allutatud eranditult piirangutele arhitektuuripärandi kaitseks.
4. Neljanda õigusliku alusega kaebab Hotel Cipriani antud soodustuste tagasinõudmise kohustuse seadmise õigusvastase üle nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad EÜ [artikli 88] kohaldamiseks, ⁽²⁾ artikli 14 lõike 1 rikkumise tõttu. Viidatud artiklis 14 ette nähtud maksusoodustuste tagasinõudmise kohustuse seadmine on kohaldamatu käesolevas kohtuasjas, sest see on vastuolus ühenduse õiguse üldpõhimõttega, täpsemalt proportsionaalsuse, võrdse kohtlemise ja õiguskindluse põhimõtetega, millele viidati ka Esimese Astme Kohtus.
5. Viienda õigusliku alusega kaebab Hotel Cipriani määruse nr 659/1999 artikli 15 rikkumise üle. Komisjoni poolt 25. novembril 1999 võetud otsusega seonduvalt oli juba möödunud nimetatud artiklis 15 sätestatud kümneaastane aegumistähtaeg (mis on käesolevas kohtuasjas kindlasti *ratione temporis* kohaldatav), sest väidetava riigiabi mõju ulatub tagasi seaduseni nr 171/1973, nn Veneetsia eriseaduseni.

⁽¹⁾ Komisjoni 25. novembri 1999. aasta otsus 2000/394/EÜ, mis puudutab abimeetmeid, mis on Venezia ja Chioggia territooriumil tegutsevate ettevõtjate kasuks ette nähtud seadustega nr 30/1997 ja nr 206/1995, millega kehtestatakse sotsiaalmaksuvähendused (EÜT 2000, L 150, lk 50).

⁽²⁾ EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339.

Società Italiana per il gas SpA (Italgas) 19. veebruaril 2009 esitatud apellatsioonkaebus Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (kuues koda laiendatud koosseisus) 28. novembri 2008. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-254/00, T-270/00 ja T-277/00: Hotel Cipriani SpA jt versus komisjon

(Kohtuasi C-76/09 P)

(2009/C 113/43)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (esindajad: advokaadid M. Merola, M. Pappalardo ja T. Ubaldi)

Teised menetluspooled: Hotel Cipriani SpA, Itaalia Vabariik, Coop-service — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Euroopa Ühenduste Komisjon

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus;
- tühistada otsuse ⁽¹⁾ artiklid 1 ja 2 osas, milles loetakse ühisturuga kokkusobimatuks Itaalia poolt antud maksusoodustused, ning otsuse artikkel 5 või teise võimalusena suunata kohtuasi tagasi Esimese Astme Kohtusse Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 tähenduses;
- mõista mõlema kohtuastme kulud välja komisjonilt.

Väited ja peamised argumendid

- Esimene väide käsitleb õigusnormi rikkumist EÜ artikli 87 lõike 1 kohaldamisel ning põhjendamatu seoses kõnealuste maksusoodustuste hüvitava laadiga, samuti seoses konkurentsimoonusi ja mõju kaubavahetusele puudutavate tõenditega. Esimese Astme Kohus on nimelt teinud vea, sest tunnistas ühtaegu, et teatud meede ei kujuta endast riigiabi, kui see piirub objektiivselt ebasoodsa majandusliku olukorra hüvitamisega, asus ta siiski seisukohale, et kõnealune põhimõte ei ole käesolevas kohtuasjas kohaldatav, sest: i) esineb otsene seos hüvitise summa ja ettevõtjatel lasuvate lisakulude vahel, mis tulenevad nende tegutsemisest Veneetsia ning Chioggia laguuni alal; ii) abi saavatel ettevõtjatel lasuvaid lisakulusid tuleb hinnata võrreldes ühenduse ettevõtjate keskmiste kuludega ning mitte mandril tekkivate kuludega. Esimese Astme Kohus keeldus lisaks omistamast tähtsust vaidlustatud otsuses sisalduvale vasturääkivusele, milles komisjon leidis veevarustusteenuse haldamise ülesandega ettevõtja olukorda hinnates, et meetme hüvitislikku laadi võib tunnustada ka siis, kui puudub täpne vastavus riiklikule sekkumisele vastava summa ning ettevõtjate kanda olevate lisakulude vahel ning et lisakulusid ei tule tingimata hinnata võrreldes ühenduse ettevõtjate keskmiste kuludega.